

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: Z. M., st. příslušnost Ázerbájdžán
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje,
Odbor cizinecké policie
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2026, č. j. X, ve věci zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím zajistila žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem vycestování. Žalovaná stanovila podle § 124b odst. 4 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dobu zajištění žalobce na 60 dní ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce při pobytové kontrole na dálnici D1 na dálničním odpočívadle Osek – směr Přerov žalované předložil cestovní doklad Ázerbájdžánu s biometrickými prvky a nepředložil žádné povolení k pobytu ani vízum. Žalovaná lustrací v evidencích zjistila, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) jako příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států, kdy vydávajícími státy

byly Německo (rozhodnutí z 23. 5. 2025) a Litva (rozhodnutí ze 16. 4. 2024). Litva na žádost o bližší informace sdělila, že žalobci bylo zrušeno povolení k pobytu v Litevské republice, bylo doručeno 2. 5. 2024 a zákaz vstupu a pobytu má platnost do 15. 4. 2027. Německo sdělilo, že žalobce byl veden jako ozbrojená osoba a byl uvězněn od 5. 5. 2024 (kdy vstoupil žalobce do Německa poprvé) do 31. 5. 2024. Žalobce podal v Německu žádost o azyl 14. 5. 2024. Žádost byla zamítnuta 27. 5. 2024, téhož dne bylo žalobci oznámeno vyhoštění a 31. 5. 2024 žalobce odcestoval do zahraničí.

3. Žalovaná zjistila, že žalobce nerespektoval výše uvedená rozhodnutí a na základě citovaných rozhodnutí mu byl vydán zákaz vstupu do schengenského prostoru a byl zadán do SIS jako osoba s výše uvedenými údaji. Žalobce nadále setrval na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území“), i když je evidován jako nežádoucí osoba, která nerespektovala rozhodnutí o vyhoštění a nevycestovala. Z toho vyplynulo, že žalobce se na území České republiky (dále jen „ČR“) zdržuje neoprávněně bez platného oprávnění pobytu, a to i po uplynutí stanovené lhůty k vycestování. Žalobce popsaným jednáním naplnil podmínku vydání rozhodnutí podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území. Žalobce si musel být vědom, že nesmí pobývat na území Německa a nesmí pobývat ani na území (EU a smluvních států).
4. Žalovaná stanovila žalobci lhůtu k vycestování s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování. Žalovaná je v této lhůtě povinna zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vycestování tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění a je nucena vyčkat reakce dožadovaného státu. Žalovaná přihlédla k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, tedy obstarání letenky, k jednání o průvozu žalobce přes jiné státy EU se zajištěním policejní eskorty přes dotčené státy a k jednání s domovským státem o zpětvzetí žalobce.
5. Žalovaná dospěla k závěru, že zajištění je zcela vhodné a přiměřené opatření, protože mírnější opatření by byla z hlediska popsaného žalobcova jednání zjevně nedostatečná. V případě žalobce neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila ve vycestování z území. Žalobce nemá na území ČR žádné příbuzenské vazby.
6. Žalovaná rovněž nezjistila, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
7. **Žalobce v žalobě** namítal, že požádal o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, které dokládá potvrzením o podání žádosti a řízení bylo zahájeno. Proto je příslušným členským státem pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Chorvatsko, a to v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublin III“ nebo „dublinké nařízení“).
8. Proto žalobce nemůže být zajištěn za účelem správního vyhoštění, nýbrž výhradně za účelem jeho předání do jiného členského státu EU podle dublinkého nařízení. Správní orgán nezjistil dostatečně skutkové okolnosti věci. Pokud není možné vyhoštění žalobce, není možné jeho zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2009-61, č. j. 7 As 79/2010-150). V případě, že

nelze účel zajištění uskutečnit, je správní orgán cizince povinen neprodleně propustit na svobodu. Žalovaná měla tyto informace zjistit samostatně již při vydání „prvního“ rozhodnutí, ale ignorovala fakt, že odpověď od správních orgánů „Vietnamu“ trvala téměř půl roku. Žalovaná věděla, že vyhoštění žalobce je právně i fakticky nerealizovatelné.

9. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** upřesnila, že žalobce se při výsledku vyjádřil k pobytu v Litvě a o následných problémech s místní samosprávou, dále ke svému pobytu v Polsku, kde pracoval jako řidič a odkud chtěl odcestovat do Belgie, ale v Německu ho kontrolovala policie a zajistila v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce po vyhoštění vycestoval do Ázerbájdžánu a přes Bosnu a Hercegovinu a dále přes Chorvatsko jel do Belgie, kde pobýval po dobu azylového řízení, ale azyl mu nebyl ani zde udělen. Cestou do Belgie přes Chorvatsko žalobce jakožto stopaře nikdo nekontroloval a nezastavil. Žalobce žalované nepředložil žádné potvrzení o podané žádosti o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, ani tuto skutečnost nesdělil.
10. Na základě zaslané žaloby a tvrzení žalobce o jeho žádosti o mezinárodní ochranu v Chorvatsku žalovaná zaslala 11. 2. 2026 žádost do Chorvatska, které obratem sdělilo, že chorvatské úřady nevydaly žalobci žádné povolení k pobytu.
11. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud ověřil **ze správního spisu**, že Celní správa České republiky při kontrole dálničních známek na dálnici D1 zjistila vozidlo s nizozemskou registrační značkou a neuhrazenou dálniční známku. Řidičem a jedinou osádkou vozidla byl žalobce, který uvedl, že cestuje z Krakova do Nizozemska. Bylo zjištěno, že se jedná o státního příslušníka třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území. Tato skutečnost byla ověřena i v příslušných evidencích.
13. Podle sdělení Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci z 23. 1. 2026 sdělila SIRENE (Supplementary Information Request at National Entry – specializovaná vnitrostátní kancelář odpovědná za výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému) Německo, že 23. 5. 2025 byl žalobce zařazen Policejním ředitelstvím v Mnichově do pátrání za účelem zatčení a vyhoštění a pátrání platí do 30. 11. 2027. Jako důvody pátrání byly uvedeny: osoba byla kontrolována na hraničním přechodu Ulrichsberg při příjezdu z ČR, předložila ázerbájdžánský pas a litevské povolení k pobytu, policie u něj našla nelegální nůž, byla zadržena kvůli podezření z nelegálního vstupu do Německa a soud jí uložil pokutu dvacet denních sazeb po 10 eur. Osoba byla vedena jako ozbrojená a byla uvězněna od 5. 5. 2024 do 31. 5. 2024. První vstup do Německa proběhl 5. 5. 2024. Žalobce podal žádost o azyl 14. 5. 2024 a 27. 5. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti a téhož dne bylo žalobci oznámeno vyhoštění Federálním úřadem pro migraci a uprchlíky. Dne 31. 5. 2024 žalobce odcestoval do zahraničí.
14. Žalobce za přítomnosti ustanoveného tlumočníka 23. 1. 2026 ve vysvětlení upřesnil, že vyrostl v dětském domově a adresa, kterou uvedl, je adresa dětského domova, kde vyrůstal; jiný domov nemá, je svobodný a děti nemá; má vysokoškolské vzdělání v informačních technologiích, ale nikdy v oboru nepracoval. Žalobce v Ázerbájdžánu pracoval jako řidič kamionu, ale platili mu málo, proto odjel v říjnu 2023 pracovat jako řidič kamionu do

Litvy. Tam dostal zaměstnaneckou kartu a dlouhodobý pobyt, ale vzápětí se zjistilo, že šlo o „černou“ agenturu práce, podvedených bylo více a soud by trval dlouho. Proto žalobce odjel do Polska a pracoval jako taxikář u firem Bolt a Uber a vyřídil si průkaz profesní způsobilosti. Pak byl zaměstnaný jako řidič kamionu asi tři měsíce a myslel, že má platné povolení k pobytu. Skončil v Polsku a jel pracovat do Belgie, ale v Německu ho zastavila policie a sdělila mu, že je tam nelegálně, protože jeho povolení k pobytu je už neplatné. Žalobce byl zajištěn 5. 5. 2024, převezen do zařízení pro zajištění cizinců a byl vyhoštěn do Ázerbájdžánu. V zemi původu však nemohl najít práci, a proto odletěl 14. 8. 2024 do Bosny a Hercegoviny a přes Chorvatsko se dostal do Belgie. Celou cestu ho nikdo nezastavil, jel jako stopař. Žalobce v Belgii požádal o azyl a pracoval tam pro firmu Global Trans po dobu žádosti. Po roce mu žádost zamítli, odvolání nepodal a odjel do Polska za práci. Žalobce v Polsku nic nesehnal, a proto chtěl odjet do Nizozemska; věděl, že nesmí jet přes Německo kvůli problémům, které tam měl. Proto jel přes ČR, kde ho na odpočívadle zajistila hlídka policie. Svoje vozidlo nechal na parkovišti, koupil ho v Nizozemsku v autobazaru, zaplatil ho, ale dodnes neměl peníze na to, aby ho přepsal. Žalobce odpověděl na dotazy žalované, že měl povolení k pobytu v Litvě, v Německu nepobýval a o povolení k pobytu tam nežádal. Žádost o azyl podanou v německém zařízení pro zajištění cizinců mu zamítli. Na otázku žalované, jestli žalobce věděl, že se nemůže zdržovat ve státech EU, žalobce uvedl, že ne, že myslel, že se zákaz vztahuje pouze na Německo, proto nevystoval. Žalobce nemá finanční prostředky, v domovské zemi mu nehrozí, že by byl držen v otroctví nebo nevolnictví. Myslel si, že ho v zemi původu zavrou, protože měl problém se státní společností, u které poukazoval na jejich podvodné jednání a která dodávala plyn při špatné teplotě, soudy prohrál a šel do vězení. To s ním řešili v domovské zemi a bylo to vyřešeno. Svůj příběh nahrál na YouTube. Žalobce má obavy, že by s ním někdo mohl chtít řešit kauzu s touto firmou. Žalobci nehrozí v případě návratu domů mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, anebo jiné vážné nebezpečí, ale možná by ho někdo mohl ještě chtít popotahovat za kauzu se státní firmou Socar. Po návratu do domovské země nemůže být zbaven svobody, protože trest „již odseděl“. Žalobce prohlásil, že v domovské zemi je mu zaručeno právo na osobní bezpečnost, ale nemyslel si, že má zaručené právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, že by jeho záležitosti byly projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu (o azyl) v Belgii a v Německu, ale v obou případech mu žádost zamítli. Žalobce je dle svého prohlášení zdravý, s ničím se neléčí, nepožívá návykové látky, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU, na území EU nebo schengenského prostoru nežije žádná osoba, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života nebo která je zcela nebo částečně odkázaná na žalobcovu péči, ani nemá vůči nikomu vyživovací povinnost. Žalobce prohlásil, že v domovské zemi nemá žádný majetek, nemá tam nic. Žalobce k ČR nebo jinému státu EU nemá žádné vazby (společenské, kulturní atd.), závazky nebo pohledávky a nevlastní zde žádný majetek.

15. Na žádost žalované z 11. 2. 2026, zda byl žalobci v Chorvatsku udělený azyl, případně v jaké fázi je jeho azylové řízení, Ředitelství služby cizinecké policie sdělilo 12. 2. 2026 na základě informace z Chorvatska, že žalobce nemá chorvatskými úřady vydané žádné povolení k pobytu a že žádné další informace nebyly sděleny.
16. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

17. Spornou otázkou bylo, jestli **žalovaná mohla vydat rozhodnutí o zajištění**. Podle žalobce překážkou, která bránila ve vydání rozhodnutí o zajištění, byla jeho žádost o mezinárodní ochranu.
18. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí“.
19. Žalobce tvrdil, že podal žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatsku a že k žalobě přikládá potvrzení o této žádosti. Žalobce však k žalobě žádné potvrzení nepřiložil, kromě napadeného rozhodnutí nepřiložil nic. O tom ho soud vyrozuměl. Žalobce nato soudu zaslal kopii potvrzení o podané žádosti o mezinárodní ochranu v Chorvatsku z 19. 8. 2024. Žalovaná na žádost soudu 20. 2. 2026 doložila sdělení Ředitelství služby cizinecké policie z 20. 2. 2026. Podle tohoto sdělení Chorvatsko potvrdilo skutečnost, že řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo zastaveno, protože žalobce opustil zařízení pro žadatele.
20. Podle správního spisu žalovaná ověřila v cizineckém informačním systému, že žalobci byl odepřen vstup v Německu a v Litvě a je v něm evidovaná trestná činnost žalobce (německý záznam – útok proti veřejnému pořádku a bezpečnosti, ozbrojená osoba, pátrání po osobě do 30. 11. 2027) a odepření vstupu a pobytu na území (v litevském systému – v pátrání je vydané povolení k pobytu, jde o osobu, která obchází právní předpisy ohledně vstupu a pobytu na území).
21. Žalobce v žalobě namítal, že odpověď od správních orgánů ve Vietnamu trvá téměř půl roku. O Vietnamu však nehovořil ani žalobce, ani nebyla zjištěna žádná okolnost, která by jakkoli spojila osobu žalobce s Vietnamem. Žalobce také v žalobě v závěru namítá, že je třeba ověřovat překážky zajištění cizince při rozhodování o prodloužení zajištění a že žalovaná měla zjistit podmínky pro zajištění již při vydání prvního rozhodnutí. V posuzované věci však nejde o prodloužení zajištění, ale o zajištění samotné. Žalobce v žalobě namítá, že jeho vyhoštění není možné, avšak žalovaná ho zajistila za účelem vycestování, o vyhoštění se nejednalo.
22. Zajištění cizince podle § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je krajním prostředkem pro řešení neoprávněného pobytu a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nelze-li přijmout mírnější opatření. Taková situace nastane zejména tehdy, pokud jiná mírnější opatření nelze vůbec uložit, protože by nemohla zajistit splnění povinnosti cizince vycestovat z území. Tyto důvody nastaly právě v posuzované věci a žalovaná je v napadeném rozhodnutí srozumitelně a jednoznačně vysvětlila. Žalovaná popsala, jak soud citoval výše, že žalobce opakovaně nerespektoval rozhodnutí, která mu uložila vycestování z území, a to ani v případě litevského rozhodnutí, ani v případě německého rozhodnutí. Obě rozhodnutí žalobci zakázala vstup a pobyt na území (členských států EU a smluvních států), ale žalobce je opakovaně nerespektoval.
23. I když žalobce vycestoval počátkem května 2024 z Litvy (poté, co převzal 2. 5. 2024 rozhodnutí o zákazu vstupu a pobytu na území), neopustil území, vstoupil do Německa 5.

5. 2024 a vycestoval z Německa až 31. 5. 2024. Žalobce se v srpnu 2024 vrátil na území a pobýval dle svých slov v Belgii a v Polsku. Žalobce byl v ČR zadržen na své cestě do Nizozemska ve vozidle nizozemské registrační značky, jak uvedl při podání vysvětlení. Z toho plyne, že nehodlal respektovat uložený zákaz pobytu ani nadále. Z dosavadního chování, které je zachyceno v informačních systémech a vydaných rozhodnutích Německa a Litvy a které potvrdil žalobce při podání vysvětlení, vyplynuly konkrétní poznatky, jak se žalobce stavěl k vydaným zákazům vstupu a pobytu.
24. Všechna skutková zjištění v posuzované věci vedou k jedinému závěru, že mírnější opatření než zajištění a stanovená povinnost vycestovat z území, nemohou vést k vycestování žalobce z území. Popsaná pobytová historie žalobce a jeho porušování zákazů nesvědčí o jeho respektu k povinnostem uloženým rozhodnutími a právními předpisy, o sebereflexi a o jeho vůli dodržovat právní předpisy. Pro uložení mírnějšího opatření chyběly podmínky (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 35/2025-40, č. j. 7 Azs 101/2024-20, č. j. 7 Azs 186/2019-26 a č. j. 5 Azs 44/2016-27).
25. Žalovaná dostala i požadavkům podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016-38 a zvažila zejména osobní, majetkové a rodinné poměry žalobce, charakter porušení povinností souvisejících se stanovením povinnosti vycestovat, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany žalobce).
26. **U žalobce neexistují překážky vycestování,** které stanoví § 179 zákona o pobytu cizinců.
27. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“
28. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“
29. Žalovaná ani soud v následném přezkumu napadeného rozhodnutí nezjistily žádné překážky vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Ostatně je žalobce netvrdil ani v žalobě, ani v průběhu správního řízení. Žalované nebyly v době vydání napadeného rozhodnutí žádné překážky vycestování známy ani nevyšly najevo. I když jde o řízení zahájené z moci úřední, tvrdit a prokázat překážky vycestování musí především žalobce. Ten však důvěryhodně netvrdil ani neprokázal, že je zde nějaká konkrétní překážka zajištění a vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 142/2012–21). Všechna řízení o udělení mezinárodní ochrany byla v případě žalobce ukončena, jak vyplynulo z jeho tvrzení ve správním řízení a z údajů z informačních systémů, které jsou založeny ve správním spise. Rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem vycestování proto žalovaná mohla vydat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
30. Závěrem soud shrnuje, že žalovaná v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami zjistila skutkový stav, vybrala právní předpisy, pod které ho podřadila a z toho vyvodila skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

31. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, proto se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. února 2026

JUDr. Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně